

[Nordqvist.]

sen, og heri består det, vi kan kalde rådets kunstgreb; derved imødegår man kritikken mod, at man tilsidesætter grundsætningen om bevisbedømmelsens frihed. Beviset er den på decimaler beregnede alkoholkoncentration, og mere er efter rådets mening ikke nødvendigt eller fornødent. Formelt har rådet formentlig ret. Men jeg er meget betænkelig ved en sådan praksis. Teoretisk kan man tid efter anden overføre andre straffebestemmelser efter samme system, alene med den begrundelse, at disse har voldt domstolene store vanskeligheder, og for øvrigt samtidig få begrænset lægdommernes virkefelt, idet tanken samtidig er at gøre disse sager til politisager som nærmere omtalt af hr. Langkilde før.

Jeg må her indskyde, at selv om man i et vist omfang går over til betydelige bødestraffe, vil der under alle omstændigheder være tale om hårde og meget indgribende sanktioner, hvis sociale og familiemæssige konsekvenser også må medtages i vurderingen. Det er i denne forbindelse måske nærliggende at forestille sig, at det er middagsherren, vi gerne vil have ram på, men det er bare ikke middagsherren; der er den hyppigste gæst i retssalene i disse sager, det er desværre ofte folk, hvis sociale placering er i den nederste del af samfundet, folk, der i deres erhverv lettere bliver fristet end mange andre. De rammes i mine øjne undertiden urimelig hårdt af disse bestemmelser; også det bør tages med i betragtning.

Dansk retspleje har med rette ry for at give enhver sigtet fair play, han kan sno sig så meget, han vil, og jeg tror, at befolkningen accepterer, at vi fortsat har råd til at lade 10 skyldige løbe fremfor at dømme én uskyldig, og at det, vi skal kriminalisere, er handlinger, der på den ene eller på den anden måde er skadelige for samfundet eller for andre enkeltpersoner, og ikke pålægge betydelige straffe efter statistiske sandsynlighedsberegninger. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, hvad en videreudvikling af dette system vil medføre, men det kan vel ret hurtigt afskaffe, at dommerne behøver at have en juridisk uddannelse. Jeg ønsker ikke at svække retssikkerheden for at opnå en højst teoretisk og ubeviselig forøgelse af færdselssikkerheden.

Et af de argumenter, promillefolkene har

ført i marken, er, at man i udlandet mere og mere går over til de faste promillegrænser. Det skal jeg ikke bestride; men af det, jeg hidtil har sagt, følger, at jeg ikke tillægger det syndelig vægt, hvilke retssystemer man har andre steder. Det afgørende for mig er det system, vi har herhjemme. Dertil vil jeg lægge, at man intetsteds af de lande, der har gennemført disse promiller, i og for sig i dag har nogen erfaringer for, hvorledes de har virket. Man påberåber sig England. Det er rigtigt, som hr. Langkilde sagde før, at der her er andre ting, der spiller ind. Det er også værd at nævne, som hr. Holmberg gjorde, at de promillegrænser, man opererer med i de forskellige lande, er højst forskellige. Visse steder er den nederste grænse 1,5 promille, andre steder er den 0,5 promille, og sanktionsformerne er også højst forskellige. Jeg mener ikke, der i dette er nogen som helst støtte for herhjemme at forsøge samme eksperiment, også ud fra den betragtning, som hr. Langkilde før fremførte, at har vi sagt ja en gang til disse promillegrænser, så bliver vi næppe senere af med dem.

Det, at de gældende bestemmelser ikke har formået at holde spirituskørslen nede, er i sig selv intet argument for at indføre faste promillegrænser. Selv om vi foruden promillegrænserne bevarer § 16, stk. 1, så nogenlunde uændret, og det er jo i og for sig meningen, så erkender straffelovrådet dog, at denne bestemmelse sjældent vil blive brugt, og det har i mine øjne den farlige konsekvens, at en del mennesker i tillid til promillegrænserne vil drikke mere; end de har godt af. 0,8 promille med en sikkerhedsmargin på 0,15 promille er for de fleste, der regner efter den sorte regnebog, ca. 4-5 genstande — der forbrænder lidt hele tiden. Man mener altså, at man med sindsro kan indtage disse fem genstande i løbet af en times tid og alligevel have en promille, der er under den kriminelle, og så kører man måske. Det afgørende for mig og for dem, der ikke ønsker at medvirke til de faste promillegrænser, er, at det fortsat må være den enkelte, der har ansvaret for den adfærd, han udøver. Han må selv vurdere sin situation, og har han det således, når han har fået 1 pilsner eller 1 genstand, at han kan mærke, at han ikke kan køre bil, så skal han lade bilen stå, så skal han